

Avvenire, 2017 m. gruodžio 22 d.

**Žinia apie išganymą.
Jėzaus Kalėdos
tikrai visiems, neišskiriant nė vieno**

“Tikrovė yra viršesnė už idėją” (*Evangelii gaudium*, 231). Nėra nieko, kas mestų didesnį iššūkį žmogaus protui, žmogiškajai logikai, kaip faktas, realus įvykis. Pagalvokime apie žydų tautą tremtyje, apie kurią kalba pranašas Izaijas.

Kai viskas atrodė baigta, kai buvo tuštumoje, paskutinis dalykas, kurio žydai būtų tikėjęsi, kad kažkas mes iššūkį jų patiriams pralaimėjimams ir jų matui, pagal kurį jie vertindavo. Juolab kad jie jau buvo pradėję priprasti prie situacijos, kurioje buvo atsidūrę. Ir vis dėlto dykumoje pasigirsta balsas: “Aš esu Viešpats” (*Iz 41,13ss*), balsas, tariantis žodžius, kurių niekas nebūtų drįsęs pasakyti, nes jie tokie tolimi žmogiškajai logikai: “Nebijok”.

Ar tai įmanoma?! Kaip galima nebijoti, kai esi pasimetęs tuštumoje, tremtyje?

Tokia pati ir mūsų reakcija priešais dabartinius iššūkius: mus apima baimė, mums norisi statyti sienas, kad apsigintume; ieškome saugumo kažkokiam mūsų sukurtame dalyke, mąstydami pagal grynai žmogišką logiką, kaip tik tą, kurią Dievas nuolat provokuoja: “Aš esu Viešpats, nebijok!”. Priešais mūsų akis pasirodo visas Jo skirtingumas. **Iš tiesų, tas “nebijok!” yra dalykas, kuriuo šiandien tikima mažiausiai, mažiausiai įtikimas jis ir mums; priešais visa tai, kas vyksta pasaulyje, kas gali pasakyti, kad nebijo?**

“Aš esu Viešpats, nebijok”. Mūsų protas ir mūsų laisvė yra provokuojami šio pažado, kaip atsitiko ištremtai tautai. Mes irgi esame kaip “kirminas Jokūbas, kirminėlis Izraelis”, jaučiamės tokie maži problemų gausybės akivaizdoje. **Ar esame pasirengę patikėti žinia apie išlaisvinimą, kurią girdime šiandien? “Nebijok, aš tau padėsiu”.** Komentuodamas šiuos žodžius, Popiežius Pranciškus pasakė: “Kalėdos mums padeda suprasti štai ką: tose edžiose [...] yra didis Dievas, kuris viską gali, tačiau pasidaro mažas, kad taptų mums artimas ir ten mums padeda, mums duoda pažadą” (pamokslas Šv. Mortos namų koplyčioje, 2017 m. gruodžio 14 d.). Ar yra kažkas, kas labiau supurtytų mūsų matą?

Visuomet Viešpats mus išmuša iš vėžių, nes jo žvilgsnis į tikrovę kitoks, tikras, sugebantis pamatyti dalykus, kurių mes nematome. Jei priimsime iššūkį, tuomet mes, būdami tokie vargani, galėsime atpažinti atsakymą į mūsų šauksmą: “Aš, Viešpats, juos išgirsiu, aš, Izraelio Dievas, jų nepaliksiu”. **Kas pasitiki Juo, kas atsiduoda Kito planui, pamato pažado išsipildymą: “Ant plikų kalvų atversiu upes”.** Ar ne tuo mus nustebina kai kurie susitikimai? Kai vieni yra vis labiau išsigandę, vis labiau užsisklendę savyje, vis labiau užsidarę, vis labiau netekę vilties, kiti pražysta ir liudija kitokį, pozityvų būdą išgyventi įprastus dalykus.

Kaip įmanoma, kad kai kurie trykšta gyvenimu, o kiti kiekvienoje aplinkybėje randa tik savo skepticizmo patvirtinimą? Todėl, kad viskas vyksta per plonus laisvės ašmenis. “Dykumą paversiu tvenkiniais ir išdžiūvusią žemę – versmėmis vandens“: jei paseksime Viešpaties kvietimu, galėsime išvysti pražystant gyvenimą šioje nederlingoje žemėje, šioje mūsų istorinėje situacijoje – ne kažkokioje kitoje, o šioje. „Prisodinsiu kedrų dykumoje – akacijų, mirtų ir alyvmedžių. Auginsiu kiparus tyrlaukiuose drauge su guobomis ir pušimis“. Tas, kas pasitiki šiuo pažadu, pradės laimėti gyvenimą, jį gyvendamas.

Ir vis dėlto dažnai mummyse kirba klausimas: ar Viešpats negalėtų mums padėti išvengti tiek daug nepalankių aplinkybių, kurias turime patirti? Nesuvokiame, kad tam tikros situacijos yra klaidingo naudojimosi mūsų laisve pasekmė; Izraelis nepasitikėjo Viešpačiu, nepatikėjo Jo žodžiu ir panoro veikiau sudaryti sąjungą su to laikmečio galingaisiais, atsidurdamas galiausiai tremtyje. O tas, kas pasitiki, pradeda matyti veikiančio Viešpaties ženklus: Dievas veikia istorijoje “kad matytų ir žinotų, stebėtų ir suprastų, jog ranka Viešpaties padarė visa tai, - jog tai sukūrė Izraelio Šventasis“.

Tas, kas nepasitiki, to nematys, nes pasaulis visuomet bus pilnas prieštaravimų, kurie baugina, bet to, kuris priima Jėzų, gyvenimas pražysta. Tas, kas Jį pripažįsta, pradeda regėti pražystančio gyvenimo pumpurus.

Reikia būti paprastiems, kaip sako Jėzus, ateinantis per Kalėdas: “Tarp gimusių iš moterų nėra buvę didesnio už Joną Krikštytoją, bet ir mažiausias dangaus karalystėje didesnis už jį” (Mt 11,11)

Jau du tūkstančius metų žinia apie išganymą, tiek neįsivaizduojama žmogaus, kiek ir reali, yra skirta kiekvienam. Prieinama visiems, neišskiriant nė vieno.

Julián Carrón
CL Brolijos vadovas